

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LAS DOS EPIDEMIAS D' ESPANYA.

—Don Antón, jo me 'n volia anar á casa; pero quan vaig sapiguer que vosté pujava, vaig pensar: Quédat, que pots 't necessiti.
—¡D' aixó se 'n diu un cólera decent.

¡Á DEFENSARNOS!

os que 's figuraven que 'ls conservadors avuy serian dife-rents de avants, donavan mos-tras de una candidés extra-ordinaria. Lo seu lema podrà compondres de las tres paraulas següents: «Avants, ara, sempre.» Es à dir: ara y sem-pre tan reaccionaris, tan con-

culcadors de las lleys, tan poch escrupulosos com avants. La cabra tira à la montanya. Lo conservador tira à la ilegalitat.

Fa un mes apena que ocupan lo poder y ja tothom ne jemega. Apenas reviscolats pel caló del pressupost, se veuen las orelles y al pais li fan veure 'as estrellas al mitj del dia. No poden ferhi més. Los seus instints se sobreposan als seus desitjos, si es que alguna vegada han desitjat cambiar de conducta y corretjirse.

¿La van llegar aquella circular dirigida per en Silvela als governadors de província? Era un modelo de correcció y de respecte à la ley y una promesa de sinceritat eleitoral. Vostes se refiavan de aquellas bonas paraulas? ¡Ah infelisos!

Lo mateix ministre, ab la mateixa ploma y ab la mateixa tinta ab que havia escrit la circular aqueixa destinada à veure la llum pública, n' escribia un' altra de reservada, qu' es lo pot de la confitura que se 'ns va menjar. Y la reservada, es la que serveix. La pública va escriures sols per enlluernar als tontos.

Se diu per qui pot saberlo que desde que 'ls conservadors gobernan existix en lo ministeri de la Gobernació un negociat especial, encarregat de anar preparant la suspensió dels Ajuntaments de tota la Península.

Se tracta de fer net. Y s' escombra depressa.

Alló que deyan q ian van pujar, sobre l' propòsit que tenian d' emprendre una activissima campanya administrativa ja l' e'stan realisant a la seva manera. Per campanya administrativa s' entén la desorganisió completa de l' administració municipal y l' organisió immediata de la màquina electoral.

Plan de batalla. Destruir tots los ajuntaments que ofereixin certas condicions de independència y sustituirlos per ajuntaments conservadors: restaurar lo caciquisme: amenassar sempre, repartir alguna castanya de tant en tant, y quan vinga l' hora desitjada de las eleccions, fer los diputats ab embut, com antigament las llangonissas.

La cosa promet.

Y pegarà.

Sembla que 'ls gobernadors tenen instruccions precises per anar cridant als alcaldes liberals y dirlos:

—Sentis, si es servit. M' hi p'res la llibertat de molestarlo per ferli una pregunta. Y aquella pregunta es molt senzilla. Escotí. ¡Ha pen-at dimitir?

L' arcalde respon negativament.

Y l' gobernador, ab totes las bonas formas *siluetinas*, ab aquella finura de fulla de punyal, li diu:

—Donchs, pèl bè que li vull, per las simpatias que m' inspira, dimiteixi. ¡Està disposat à ferho?

Nova negativa del arcalde. Y darrera de la negativa l' amenassa per part del gobernador de que li enviara al poble un comissionat, y de que ja 's trobará medi per empapellar al arcalde y a tots los regidors, ab tot l' acompañament de disgustos, més de cap y perjudicis.

• En altres termes:

—Senyor arcalde, ¿veu aquest revóver? Està à la seva disposició. O se suicida ó l'mato.

Tots los periódichs venen plens aquests días ab la relació de fets que demostraren la gran activitat ab qu' està realisante aquests días la campanya administrativa.

Així per exemple: lo gobernador de Tarragona ha imposat multas de 450 pessetas à 69 alcaldes de la província. Aquest podria titularse *sistema homeopàtic*, per quan tendeix à ferlos vomitar la vara à copia de *globulillos*.

En la província de Alicant han sigut sustituïts per conservadors los ajuntaments d' Elche y Monovar. Al de Vilajoyosa l' han processat, pretenent que havia deixat en olvit certs preceptes sanitaris. De manera que quan se tracta de suprimir ajuntaments fins prenen per auxiliar al cólera morbo.

A Vigo, Redondela y Puenteareas (Galicia) s' està fent dos *cuartiños* de lo mateix. Al que no se 'n va bonament, l' escombran.

A Mula (Murcia) al pobre arcalde, qu' era republicà, li han donat la gran cossa del sige.

A Granada y Málaga no s' escapa un ajuntament liberal. A Guadix, los conservadors van anar à pendre

possessió del càrrec, accompanyats de un fort piquet de la guardia-civil, ab bayoneta calada.

¿Pero à què cansarnos citant pobles, si aquests atropellos, després de tot, han de ser generals en tota Espanya?

¿Volent un cas bonich? Lo gobernador de Badajoz crida à un arcalde y li dirigeix las intimacions de costüm. L' arcalde resisteix ab valentia, se 'n torna al poble y s' troba enterament taladas las seves propietats y reb un anònim amenaça d' autor diheniti: —Si no dimiteixes per tot demà, taré ab la téva persona lo qu' hém fet ab las teves vinyas.

¿Qué tal?

S' está desencadenant l' avalanza.

Y no hi haura més remey que resistirla.

Apenas los conservadors han obert la boca, ja han ensenyat las dents. Sensé cap prestigi en lo país, sense cap forsa que de bon grat los apoyi, intentan imposar-se à copia d' amenassas y tropelias.

Demà cauran sobre la ley del sufragi universal per deshonorarla.

¿Y hém de veureho ab culpable indiferencia?

No, mil vegadas.

Unimnos, concentremos, torném ja desde ara la coalició liberal democrática, y acabém de una vegada ab tot lo que s' oposi a la sincera expressió de la voluntad nacional.

En l' inteligiencia que de unas cosas ne vindrán unas altres.

P. K.

Los conservadors están que no hi veuen de cap ull. La huelga ha quedat vensuda. Las fàbricas de Manresa tornan a traballar y lo més important per ells, es que 'ls fabricants s' han sortit ab la séva. Los comissionats de la societat que van ser despedits, despedits estan.

¿Qui ha obrat lo miracle?

Els, únicament ells. Així a lo menos s' ho creuen. Així ho diuen y ho asseguren.

Las garrotadas del dilluns de la setmana passada van fer lo cop.

Serveixi això d' ensenyansa als insensats que diuen que l' obrer no déu pendre part en la política. La política penderà part en las qüestions obreras; y en quan à la política reaccionaria, acaba de demostrar quién es lo sistema que te per resoldrels.

Un crit autoritari de: —¡A ellos!

Y doscents garrots reventant al próxim.

Lo garrot es pels conservadors la varia de las virtuts.

En las cartas confidencials que 'ls amics de 'n Martos dirigeixen à provincias pera fer senyors, diuen textualment:

«El partido radical reaparecerá: traerá á las Cortes una gran minoría, la más numerosa de todas y vendrá al poder detrás del partido conservador.»

Se vol una prova més palpable de la conxerà entre 'ls madurs y 'ls marlistas?

Los rectors de las universitats de Sevilla, Zaragoza y Madrid han sigut destituïts pel gobern conservador.

Precisament los rectors de las universitats de las tres capitals ahont va ser xiulat lo monstruo.

De aquelles pitades surten aquestas venjansas.

Sembla que à Europa hi ha una soberana que acostuma à sufrir fortes neuralgias.

Sense ser metges y guiatx sòls pels sentiments humanitaris, nos permetrem recomendar un remey à la indica-reina.

Que renúncihi la corona si vol conservar la salut. Per las neuralgias no hi ha res pitjor que 'l pes de la corona.

Diu un periódich conservador:

«El Sr. Castellar no tué nunca un político práctico, si no uu idealista.»

Verdaderament, baix lo punt de vista conservador, la boca no ha de servir mai per pronunciar discursos, sino per mastegar.

Així es lo únic práctich.

¿Saben aquells dos capellans de las Provincias que van ser condemnats pels tribunals, per haver predicat la guerra contra 'ls liberals, desde 'l púlpit?

Donchs algú ha manifestat desitjos de indultarlos.

Y l' gobern ha dit: —De mil amors.

Els fossen periodistas.

Una de las excusas que han servit per sustituir al

ajuntament de Manresa per la llopada conservadora y carlista, es la de haver venut l' indicat ajuntament uns terrenos dels quals ne va treure 55,000 pessetas, que van ingressar en las arcas comunals.

Donchs s' ha de saber *pera major ignominia* que alguna de las personas que componen l' actual ajuntament, per lo que respecta als citats terrenos tractava de regalarlos. Es à dir, tractava de regalar 55 mil pessetas qu' eran de la ciutat.

Los que causan mal al poble per D. Antón son los bons, si quan son al candelero li guanyan las eleccions.

Avants de que termini l' istiu en Sagasta té intenció de visitar Barcelona, Zaragoza y fins se diu que Sevilla, fent en totes aquelles ciutats una activa propaganda liberal.

A Barcelona, 'l Mónstruo va sembrar las xiuladas. A Zaragoza y à Sevilla va recullirlas.

Ara ab la visita d' en Sagasta, sobre tot si 's mostra ben valent contra 'ls conservadors, en lloc de xiulets sonarán aplausos. Y algú 'ls sentirà petar sobre las seves galtas, com si fossen plantofadas.

Los carlins se preparan per emprendre una activa campanya electoral.

Y s' diu que D. Antón los fa l' ullot.

A lo menos en molts dels ajuntaments de real ordre que 's constitueixen, lo partit carlista hi està representat.

Ja veurán com tot s' acaba tent sortir del ou à las horades massas, servintlas de lloca 'l Mónstruo.

Un dels còmplices de 'n Pep delsous de Madrid ha sigut posat en llibertat, median 1,000 pessetas de fiança.

En canvi als obrers Fontanals y Sagués se 'ls ne demandava 10,000 à cada un pera conseguir l' excarcelació y això que contra ells no resultava responsabilitat.

Deducció lògica: gobernant los conservadors, se considera deu vegadas més criminal y perillós un obrer que un matutero.

Es molta pega la que tenen los liberals, si hem de jutar per algunas desercions que apena cauen del poder experimentan.

A Madrid, per exemple, 'l general Jovellar està lericleri, si cau no cau à la cassola conservadora.

En canvi à Barcelona ja hi ha cayut lo Sr. Bañolas.

En Bañolas... en Jovellar... ¡Pobre partit liberal! ¿Cóm' ho faràs sense la cooperació de tan importants personalatges?

En Silvela de una plumada ha firmat 800 cessantias d' empleats de provincias.

1800 cassos en un sol dia! ¡Cóm va estenentse lo cólera conservador!

Cónica piadosa.

Fa poch que 'l rector de Alosno, província de Madrid, rebia anònims amenassantlo. Ultimament los anònims van convertir-se en un cartutxo de dinamita. De las amenassas havien vingut los fets.

Practicadas las degudas averiguacions ¿saben què va resultar? Que l' autor del disparo del cartutxo era 'l germà de un altre ensotanat que havia ocupat la mateixa rectoria, y qu' estava molt ressentit per gelosias del ofici.

Ja es à tot lo que 's podia arribar.

Al reynat de la dinamita mística.

Com veurán pèl anuaci que va en lo lloc acostumat, ha sortit ja à llum la nova obreta del nostre company de redacció C. Gumà, *QUINZE DIAS À LA LLUNA, galada semi-seria* en vers.

Ni l' autor necessita 'l nostres elogis, ni 'ns es lícit à nosaltres dedicar lo més insignificatió bombo à un redactor d' aquest periòdic. Pero això no obsta pera que diguem que *Quinze dias à la lluna* està à la altura de las millors obras del autor, y que l' èxit que ha alcansat ha sigut tan merescut com complert.

Ara que la gent està tant de mal humor, no vè gens malament la aparició d' un llibre que fins al més trist fa venir la rialleta als llabis. Si 'l llegeixen, ja 'ns ne donaràn rahó.

CARTAS DE FORA.—*Bona Aliansa* es la societat de aquest títol qu' existeix al poble de Rupiá, composta del rector, tres ó quatre zorrillistes de cartró y uns 25 infelisos carregats de pà al ull! La societat de la barreja va celebrar la festa de Sant Jaume ab funcions de iglesia y balls, fent deu mil ridicles. Pero què més ridícul que la costüm que tenen de imposar una pesseta de multa al individuo que deixa de assistir à un sermó! Es de advertir que la pesseta no la pagan més que 'ls pobres, que lo qu' es los richs se 'n escapan, admetentlos totas las excusas. Lo mateix succeeix ab una especie de germandat que tenen montada, haventse donat cassos com lo següent: Un pobre cau malalt y si la malaltia 's prolonga, lo donan de alqua quan apenas se pot tenir. En canvi mossén Met va estarho deixant sols vuit ó nou dies de dir missa, y va cobrar 14 duros de la germandat: es à dir durant molt temps cobrava 'l subsidi de la germandat y cobrava la missa. ¡Quant cert es que la caritat ben entesa comença pels ensotanats!

Una familia que havent anat à Piera, volia comprar alguna quincalla mística de la que 's ven en un quartó separat de la iglesia, se veié insultada pèl rector que 'ls tractà de pescadors y escandalosos, armant un gran esbalot. Me sembla que 'l verdader pescator y 'l gran escandalós era 'l que tan malas formes va demostrar ab aquella fa-

milia. De totes maneres si se suprimia 'l mercat de creus y medallas no serian de lamentar aquests incidents deploables.'

'Volen veure á un rector cremat? Arribinse á Mont-real partit de Montblanch. L' ensotanat està que no hi veu de cap ull per haverlo incluit l' ajuntament en lo reparto dels consums. Y puja á la trona y allá s' desferma contra l' ajuntament y contra 'l poble en general. Com si la Catedra del Espirit sant sigués feta per ventilar aquestas cuestions de vessas!'

'L efecte que ha produbit lo matrimoni civil celebrat a Vilafanca del Panadés fa cegat tant al clero, que mosén Pere, rector de Santa Maria, va enfilarse al cubell, parlant mal del matrimoni civil en general y dels dos contrayents que amparats per las lleys del país van efectuarlo. Per ell, aquests no están casats, sino amistansats: per ell, la novia era senzillamente una noya ab ganas de tenir home; y al preguntar al auditor:—¿No es veritat que vosaltres no ho fareu aixis? ningú li va respondre.'

Pel mateix registre, va dirhi la seva Mossen Bargay rector de la Trinitat, tatzant d' escàndol lo matrimoni civil, y negant las facultats que té l' jutje per autorizar un casament.

Me sembla que 'l jutje està en lo cas de demostrar que no sols té facultat per casar als seglars que ho solicitan, sino també per donar un disgust serio als ensotanats que desafinan.

Mossen Miquel, de la iglesia de Jesús (Tortosa), en lo moment de anar á batejar á una criatura, va pararse en sech, exigint que 'l padri li presentés lo certificat de haver cumplert ab la parroquia. A pesar de haverli assegurat lo padri que 'l tenia á casa, prometentli presentarli després del bateig, li va respondre qu' ell no 's fiava de ningú.—Lo mateix ensotanat, desde 'l púlpit, recomana als feligresos que no vajan á comprar ví 'á una determinada taberna, per ser 'l amo ateo. Quan precisament això es una gran recomendació per anarli á comprar, porque sent ateo 'l taberner, senyal de que 'l ví 'no serà batejat.'

Lo tres de janer últim se celebrá á Bellbè, districte municipal de Ossó (ervera) un matrimoni catòlic, y en cumpliment de la llev assistí á presenciarlo un delegat del jutjat municipal. Quan aná per inscriure'l, lo rector mossén Joan Potrony, no permeté que ho fés en cap punt de la iglesia, tirantlo materialment al carrer. Posat lo fet en coneixement del jutje de primera instancia, aquest demandà explicacions al rector y 'l ensotanat comensà á fer lo sort. Dos mesos després se li repetia l' avis ab igual resultat. Posteriorment se li ordenava que facilités la partida sagrmental de aquell matrimoni per fer la inscripció en lo registre civil, y 'l rector com si sentís ploure. En 17 de juny se ha repetit l' ordre y res. Ha tornat á repetirse en 17 de juliol, y ni siquiera ha acusat recibo del ofici del jutjat. Així segueix sense inscriures com la ley mana, un matrimoni celebrat lo 3 de janer.

Per lo vist la paciencia del jutje de primera instancia de Cervera es inagotable. D' altra manera 'l capellà que desobheix tan repetidament las seves ordres ja ocuparía un siti en la presó de aquella ciutat. Possem los fets en coneixement del Sr. President de aquesta Audiencia, y á veure fins a quin punt s' ha de tolerar que las lleys del Estat sigan burladas y escarnidas.

DE TOTS COLORS

FANTASIA D' ISTIU.

ESPÉRTADA súbitament, la conciencia dels homes polítics aixeca avuy lo cap y fa sentir la seva veu.

En Sagasta, 'l Alonso Martínez, en Martos, en Romero Robledo... tots han sentit un crit intern, que ab 'l melancòlic ha dit:

—Ets un mal catòlic, no observes las lleys de la iglesia...

—Jo? ¿en quin concepte? ¿per què?

—Perque has deixat de confessarte, com està menat.

—No tenia temp: durant tot 'l hivern, durant tota la quaresma, las exigencias políticas m' han rodejat de tal modo, que m' ha sigut impossible cumplir lo manament de la Iglesia.

—¿Per què no 'l cumplieixes ara qu' estàs desocupat?

—Ara? ¿ab aquesta calor? ¡tot prenen banys!... Ahont trobare un capellà que 's presti á escoltar-me?

—Espavilat.

Y 'ls polítics, per descàrrec de la seva 'conciencia, á falta de capellà, buscan un periodista, sacerdot de la premsa, y li explican tots los seus pecats.

D' aquí venen totes aquestas conferencias de que durant 'l istiu van plens los diaris.

Son las confessions dels polítics, que no han tingut temps d' anar a missa en 'l hivern.

Com á verdaders catòlics, se desembrassen de tots los pecats y 's quedan nets y tranquil·s.

Y á punt per tornar á pecar.

Espanya bull.

L' entusiasta electoral ha escalfat lo cervell de tots los bons espanyols, y no hi ha ningú que en la mida de las seves forses no 's prepare per la lutxa.

Madrit, Barcelona, Valencia, Sevilla... en totes las capitals 'l atmòsfera està cald-jada pél calor que han escampat las llistas dels electors.

Tothom corra á mirar si hi està apuntat; los comités las inspeccionan escrupulosament; se preparan inclusions y exclusions; s' anuncia una campanya enèrgica, decidida y fecunda.

La opinió pública s' ha despertat, prometéntselas molt felissas...

Y mentres tant, lo ministre de la Gobernació confecciona un embut colossal, ahont hi cabrà la llei, las llistas, los comités y tot lo que al govern li fassa nosa.

Som á África. 'Ls moros dels voltants de Melilla fan llen-

gotas á la plassa y 's riuhen del pabelló espanyol. Y 'l govern, res.

Surten uns quants soldats, los moros fan focs sobre ells, matan caballs, fereixen personas y destrossan plantacions y edificis. Y 'l govern, res.

La opinió s' exalta, demandant lo càstich inmediat d' aquela faramalla morisca. Y 'l govern, res...

[Pobres moros! Av d' ells, s' en lloch de fer lo que fan, s' atrevissin á pasejarse pél nostre passeig de Colón, formats en manifestació!]

[Qué 'n rebríen de garrotadas policiescas y sabrassos civils!]

Val més ser moro que huelguista.

En Cánovas dorm. Té confiansa en los seus escolans y sab que la missa marxará perfectament.

—Don Antón—li diu lo seu crat:—hi ha una comissió d' electors que desiljan véurel.

En Cánovas no ho sent: continua dormint.

—Don Antón: sembla que 'n en Sagasta li han fet una gran arribada.—

Lo monstru no 's desperta.

—Don Antón, miri qu' es hora de dinar.—

L' home segueix roncant.

—¿Cóm lograré despertarlo?—murmura 'l crat. Probém l' ultim recurs—

—e li acosta á 'l orela y:

—Don Antón—li diu:—en Martínez Campos està pujant la escala.—

En Cánovas s' aixeca desseguida.

Lo partit polítich que va donar á llum en Martos, ha mort á la tendra edat de set días.

No ha pogut mamar: això l' ha perdut.

Com las circumstancies no son á propòsit per fer actes solemnes, lo desconsolat Martos ha guardat lo cadavre dintre un porró plé d' esperit de ví, esperant lo dia del enterro oficial.

Aquest tindrà lloch l' any que vé.

A les vuit del vespre del dimarts de Carnestoltes.

FANTASTICH.

CALAMITATS Y MISERIAS.

EPÍSTOLA Á UN QUALEVOV.

Confesso ab sinceritat qu' estich desilusionat davant l' horrorós camelo que 'ns dona 'l nou tio Nelo, aquest home sense manya que s' ha fet amo d' Espanya, alsant lo tronat pendó del partit conservadó.

Jo 'm creya que 'ls canovistes eran notables artistas: una companyia entera de vigilants de primera que com qui diu d' improvis arreglavan un país, deixant tot ordenat, ben net y ben escombrat.

Quan lo rumor va escampar-se de que anaven á enfilarse, la vritat, vareig pensar que 'l monstru 'ns venia á dar una època de quietut y un govern de rectitud que fés la nació feliç en quatre días ó sis.

[Ay, y qué anava lluny d' oscas! No hi vist mai un trencat-closcas tan raro com l' emboisme que ha mogut lo canovisme desde que ocupa 'l seu puesto aproget del pressupuesto.

Això no es una nació: això es un claveguero ple de trafics y miasmas, y pastels y catalapmas, ahont no 's pensa en res més que en arreplegar dinés, sinó de bona manera, per qualsevolga dressera: aquí la ley significa una pantalla bonica que amaga ab facilitat qualsevolga atrocitat; aquí en ff. l' únic que 's veu es desordre á tot arreu. tapat, per més precaució, ab barnis conservadó.

La pobra Espanya avuy dia es una gran bojeria, en la qual los enfermés son més bojos que 'ls demés y hont ja sòls queda judici per rendir culto á algú vici, fumar forsa, armar rahons y pagar contribucions.

Fésme 'l favor de mirá al voltant, aquí y allá, y vés si jamay has vist un espectacle més trist.

Ajuntaments ilegals é infraccions monumentals; polítics seuse pudor venentse al millor postor; governadors que sacsejan als ciutadans que 's passejan; una marina tronada, arrupida y rovellada; militars que s' electrisan, y cridan y dabanzan;

estudiants per capellà que 's dedicen á robá; moros que ab tota la barra 'ns aixafan la guitarra, y cinquanta mil miserias, y enfermetats y tragerias, y trampas y disbarats, y crims y calamitats...

[Vès! . Digas á aquests senyors liberals-conservadors que de conservas semblants ja 'n veyém prou als Encants; que may aquesta nació havia marxat pitjó; que no fan lo que anuncian llavoras que dejunavan, y que com això va mal, que 'ns tornin aviat lo ral, perque la Espanya no vol comediota tan bunyol.

C. GUMA.

or just han pujat los conservadors y ja 'ls bisbes surten ab exigencies. Un d' ells, lo de Osma, demana la mar de coses. Entre altres, que 's deixi predicar als ensotanats tal com tiagan per convenient; que 's eximeixi del servei militar als estudiants que segueixin la carrera eclesiàstica; que 's reprimeixin los excessos de la premsa, y que tornin a consentir los funerals de cos present.

En una paraula: que 's protegeixi per tots los medis la industria eclesiàstica.

Sobre tot ab los funerals de cos present que poden ser un foco de infecció y per lo tant una font de feyna pels que viuen de la carn morta.

En honor de la veritat, hem de consignar que D. Jaume, bisbe de Barcelona, que nosaltres sapiguém, no ha demanat res.

—Pero què pot demanar D. Jaume, que no tinga? Si no demana un cigarrillo...

En las llistas electorals de Madrid hi figura un advocat, redactor de un popular periódich, y en la casilla correspondent s' hi consigna que no sab llegir ni escriure.

A un altre elector, se li atribueix la professió de cego.

Y nosaltres, periodistas festius, nos trenquem lo cap buscant xistes y agudesas!

Aquí tenen als confeccionadors de las llistas electorals, que 'ns los donan fets y tots de una pessa.

Ha mort El Barcelonés, órgano de aquell marqués. Y aquell marqués què s' ha fet? Pobre home, pobret, pobré! Ja no manarà mai més; ha mort El Barcelonés.

Tot Barcelona ha vist ab disgust que apenas restaurats los conservadors, la séva existència s' ha manifestat ab l' aparició de la policia secreta. En temps dels liberals la policia secreta, si es qu'existia, no 's donava á coneixer com ara.

Per forsa deuen haverla aumentada considerablement, y perque sigués més visible, 'ls individuos que la componen, han sigut armats ab formidables garrots.

Això en un temps en que 'ls verdaders polissòns secrets, que son los que fins fa poch figuraven dessota dels vestits de las senyoras, han sigut suprimits.

Està vist: los conservadors sempre aniran atrassats.

A Inglaterra, una parella enamorada ha tingut lo capricho de anar á passar la lluna de mel als nuvols. Després de haverse casat, los nuvis van pendre passatge en un globo, y jamunt! A goiar ab tota llibertat las delícies de son nou estat.

Això es lo que haurian de fer los conservadors cada vegada que 's casan ab la nòmina.

Embarcarse en un globo, y enlayre, fins que 'ls perdessem de vista.

S' ha fet moda fins entre 'ls canovins prescindir dels serveis dels homes que més s' havien distingit entre las seves filas, pera recompensar á tu-ti-plé á la gent nova, y especialment als apòstolats.

Sembla que 'ls conservadors no miran la conseqüència dels aspirants á ocupar un puesto. Lo únic que prenen en compte, en tot cas, es la dentadura.

Als que la tenen ben afilada se 'ls dona turró. Als que no la tenen en regla se 'ls retxassa, dihenlos:

—Pero, home de Déu, què demana vosté? No veu que 'l turró li faria mal á las genivas?

Sembla que 'l general Dabán sera nombrat director general de carabiners.

Es una manera com un' altra qualsevol de recompenyar lo contrabando polítich.

A Figueras no hi ha conservadors.

Y fentse necessari cambiar l'arcalde, va echarse mano de un cert regidor gallego, sastre d' ofici y reformista d' ideas, per ser los del partit de 'n Romero los que més s' aproximan al partit de 'n Cánovas.

L'arcalde nou, al pendre possessió del càrrec, va fer un discurs; y entre altres parratos per demés xocants va espelar lo següent:

«Espero que todos los concejales me seguirán por la senda del camino de la virtud.»

A pesar de tot, no atacarérem poch ni molt al arcald de Figueras.

Després de tot, valen més los arcaldes que fan riure que 'ls que fan plorar.

La juventut conservadora barcelonesa està que trina, porque ningú 's recorda d' ella en lo reparto de las gangas.

Verdaderament los papás conservadors demostran no tenir entranyas olvidant de aquest modo á la juventut.

Precisament quan més se ganeja y 's fa més precis alimentarse, es quan se fá la creixensa.

Cinquanta capellans de las provincias vascongadas ha lograt reunir en Romero Robledo, tentlos prometre que traballaran á favor del gobern en las próximas eleccions per sufragio universal.

Y com en las próximas eleccions per sufragio universal lo gobern conservador ha de morir, podrém dir ab molta rahó:

—Que n' ha portat de capellans al entero!

Llegeixo:

«El governo no se ocupa ahora, ni se ha ocupado poco ni mucho en la cuestión de los humos de Huelva.»

Se comprén molt. Tractantse de fums ja 'u té prou y massa ab los qu' ell gasta.

En las llistas exposadas en los baixos de la Casa gran son molts los noms que hi figuran enterament equivocats.

Y aquestas equivocacions recauen totas en electors de oposició reconeguda.

—Perqué serán equivocats precisament los noms dels electors oposicionistas?

Senzillament, porque 'ls encarregats de confeccionar las llistas no 'ls poden veure. Y mal pot copiarse bé un nom què no 's pot veure.

Una recomendació:

Si van á examinar las llistas electorals exposadas en l' entrada de la Casa gran, que dona á la plasseta de Sant Miquel, no 's descuidin lo mocador, y pél que puga ser, pòrtinlo perlumat ab ayga de colonia.

Los hi faig present perque de las vehinas quadras ne surten uns perfums molt forts de... vaja ¿com ho diré?... Ah, sí: uns perfums molt forts de legalitat conservadora.

Dimecres los conservadors ván menjar en lo restaurant del Parch, en obsequi del Sr. Planas y Casals, principi de Asturias del partit.

«No veuhem com es veritat lo que déyan? Deyan que seguirian la politica liberal. Y tinguin, ja menjan, com si fossen progressistas de aquell temps.»

Lo dinar ha sigut servit pel coneget fondista, senyor Soler.

Los conservadors prescindeixen dels bons serveys de M. Martin.

Y es que fins en això s' ha de coneixer lo cambi politich que s' ha efectuat á España.

Al torn dels partits ha de correspondre necessariament lo torn del fondistas.

De fixo que 'l rumor vā arribar fins vostés. Per forsa: la Bolsa ya fer una baixa repentina. Se deya, *nada menos*, que 'l rey Alfonso XIIII havia mort.

Després s' ha esbrinat la causa de l' alarma, y com siga que resulta eminentment cómica, la consigno.

Lo corresponsal de un periódich alemany, titulat *Koloniche Zeitung* va telegrafiar á aquest periódich que havia mort un gos de Alfonso XII. Y á telegrafos van equivocar la paraula *Hund* (gos), per la paraula *Kind* (fill). De manera que 'l telegrama deya: «Ha mort lo fill de Alfonso XII» en lloc de «Ha mort lo gos de Alfonso XII.»

«No es veritat que perque la monarquía recobrés son antich esplendor y no 's vejés subjecta á equivocacions tan irrespetuosas, seria convenient suprimir lo telégrafo? Certs invents casan mal ab certs atrassos.

Suscripció á favor dels obrers de las Tres classes de vapor, sense feyna.

	Pessetas.
SIURA ANTERIOR.	39'70
Un trabajador jornalero de Tossa.	1
Otro id. id. id.	0'50
Un manresá.	1
R. M. S.	2
Recaudat en lo Centre de suscripcions de J. Roldós de San Ginés de Vilasar:	
Salvador Vives.	1
Pedro Mayolas.	0'25
P. V.	0'25
J. R.	0'25
E. S.	0'25
Total.	46'20

(Continúa oberta la suscripció.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans R. Más, F. Camps, Noy pegot, Mr. Eugon y C. Duran y Subiela, F. C., Pesa y S., F. Peirani, Noy de Canet, Oilme Reugard, Bacallá sech, Manel de cal Gall, y Maurí: —*Lo que 'ns envien aquesta setmana no fa per casa.*

Ciutadans A. C. y Barretina, F. A. Misericorn, Curtoinés, P. A. de Pessich, J. M. Roig, J. Casanova V., Pepa Forqueron B., Pep Bullay y Anton de las Parras: —*Insertaré una cosa de lo que 'ns envien.*

Ciutad R. Pons: La poesia haurá de correjir-se. —Aguileta: La que vosté 'ns envia es fluxeta y dificilment podrá aprofitarse. —E. S. (Ginestar): L' assumptiu que 'ns comunica no té prou interés per parlarne en la CAMPANA. —J. Riera y Valls: Lo qu' envia no 'ns fa 'l pes.

—Hereu de casa: No 'ns serveix. Los primers números de la CAMPANA estan agotats. —Sarevilo Bisbal: Lo que 'ns remet es molt lluix. —No 'ns hi podem comprometre. Es molt lo que rebem y no hi siti per tot. —R. de P. y M. y altres Palleja: L' assumptiu no es de la indole del periódich. —A. Menéndez (Pallarings): Lo sonet va b. —R. Alonso: La idea es aprofitable: lo fondo deixa algo que desitjar. Nos referim a la titulada *A cá l doctor*. L' altre no 'ns serveix. —Pep Galleda: No s' han extraviat; pero no podem fixar quan las insertarem. Dolors Mont: La poesia va bastant b. —Joan Plana: —En lo de aquesta setmana no hi trobem lo compte.

OBRAS NOVAS

QUINZE DIAS

GATADA EN VERS, ILUSTRADA PER M. MOLINÉ

per C. GUMÀ

Preu: 1 DOS ralets!

UN BARRET DE RIALLAS

PER SERAFÍ PITARRA

NOVA EDICIÓ, ILUSTRADA PER M. MOLINÉ

1 DOS ralets!

LOPEZ Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Bartolina: Tip. de Luis Tasso, Arcu del Teatre, 21 y 23.

XANFAYNA.

Si en las eleccions futuras surten carlins elegits, j'avorrs si que 'ls municipis resultarán divertits!

Lletrero y firma de la situació actual:

CAMPOS Y CÁNOVAS,
Societat en comandita.

Brindis, discursos, xampany... això es una mostra viva de que ja 's comensa la campanya administrativa.